

Arrest

nr. 136 098 van 12 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 8 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIBI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 november 2004 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 22 september 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 november 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 21 november 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U bent een Belarussisch staatsburger van Wit-Russische origine. U werd geboren op 3 augustus 1972 in de stad Grodno. Sinds uw kindertijd lijdt u aan doofheid. U werd in dit verband in uw land ook levenslang invalide verklaard. U verliet uw land op 21 november 2004 en diende op 25 november 2004 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U haalde in het kader van uw eerste asielaanvraag aan dat u in uw land problemen kende met de autoriteiten nadat u samen met een vriend die lid was van het BNF een vlag van Loekasjenko had weggehaald van het dak van de stadsraad van het dorp Loenno en vervangen had door een spandoek met een leuze tegen Loekasjenko. In het kader van uw eerste asielaanvraag werd door mij op 21 maart 2007 een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die in beroep bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 25 oktober 2007.

Op 22 september 2014 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U begon pas in februari 2014 met uw ouders, die nog steeds in Grodno wonen en die beiden doofstom zijn, via Skype te communiceren en vernam via hen dat de politie die naar u op zoek was bij hen langskwam omdat u niet was ingegaan op oproepingen. Uw ouders ontvingen ook documenten van de politie, die ze u opstuurden. U weet niet of deze oproepingen te maken hebben met de problemen die u eerder tijdens uw eerste asielaanvraag aanhaalde. Om dit te weten, zou u op de oproepingen moeten ingaan en zich bij de politie moeten melden. U vreest in dat geval echter voor uw leven. Daarnaast vreest u in geval van terugkeer gearresteerd te worden omdat u geen Belarussisch paspoort hebt. Sinds uw aankomst in België in november 2004 bent u niet naar uw land van herkomst teruggekeerd.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een oproepingsbrief en bijhorende enveloppe afkomstig van de OVD van Grodno waarbij u wordt verzocht zich te melden op 5 augustus 2009, een oproepingsbrief en bijhorende enveloppe van de OVD van de Leninwijk van Grodno waarbij u wordt verzocht zich te melden op 8 oktober 2009 evenals op een datum ergens tussen 28 oktober en 2 november 2011, oproepingsbrieven van het militair commissariaat waarbij u verzocht wordt zich te melden op 25 december 2010 en 9 februari 2011, evenals de bijhorende enveloppes, een originele brief dd 24 maart 2008 evenals een fax dd 5 oktober 2009 afkomstig van de ambassade van Belarus in België gericht aan de “Service social d’accompagnement et d’interprétation destiné aux sourds et malentendants” in Luik en een enveloppe van uw moeder gericht aan uw advocate in België.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Er dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal op 21 maart 2007 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Zo werd geoordeeld dat u uw beperkte politieke engagement en de hieruit voortvloeiende problemen niet aannemelijk wist te maken, noch aan de hand van uw verklaringen, noch aan de hand van bewijskrachtige documenten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing en beoordeling, en besloot dat er in uw hoofdte geen (gegronde) vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van de regelgeving over subsidiaire bescherming kon worden aangenomen. U tekende geen verder beroep aan bij de Raad van State binnen de wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit uw administratieve dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op de asielmotieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag uiteen hebt gezet. U verklaart weliswaar nog steeds de autoriteiten in uw land te vrezen, die u via convocaties oproepen, maar geeft duidelijk aan niet te weten waarom u door de OVD en het militair commissariaat werd opgeroepen (Verklaring meervoudige

aanvraag, vraag 15), waardoor u niet in staat bent aan te tonen dat er een verband zou bestaan tussen de door u voorgelegde oproepingsbrieven en het door u in het kader van uw eerste asielaanvraag aangehaalde asielrelaas.

Integendeel, uit de door u voorgelegde convocaties blijkt volgens het CGVS dat zij geen verband hebben met uw eerder aangehaald relaas of met uw vermeend politiek profiel. Dit moet niet alleen afgeleid worden uit het feit dat u pas vanaf 2009 brieven kreeg, maar ook uit de inhoud blijkt geen band met enig vervolgingsmotief. Uit de convocaties afkomstig van het militair commissariaat blijkt enkel dat u er wordt opgeroepen om uw gegevens te updaten. Zo staat in de oproeping waarbij u verzocht wordt zich te melden op 25/12/2010 letterlijk dat u er verwacht wordt om registratiegegevens te verduidelijken. In de oproeping waarbij u verzocht wordt zich te melden op 9 februari 2011 staat dat u zich met een hele reeks administratieve en medische documenten moet melden om ingeschreven te worden bij een militaire afdeling. Uit de oproepingsbrieven afkomstig van de OVD (afdeling Binnenlandse Zaken) blijkt dan weer enkel dat u er zich moet melden met het oog op het laten afnemen van uw vingerafdrukken. Uit deze documenten blijkt nergens dat u in geval van terugkeer vervolging te vrezen heeft of het lijden van ernstige schade.

Het feit dat u verklaart vervolging te vrezen, louter omdat u niet bent ingegaan op de voormelde convocaties, is slechts een vermoeden vanwege uw ouders. U maakt dit niet aannemelijk op basis van objectieve elementen.

Daarnaast moet worden benadrukt dat uw administratieve dossier een document bevat dat de in het kader van uw eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas nog versterkt. Zo legde uw advocate in het kader van een aanvraag 9 bis als identiteitsdocument een kopie voor van uw Belarussisch rijbewijs, dat u uitgereikt werd op 07/09/2004. Dit strookt echter niet met de verklaringen die u tijdens uw eerste asielaanvraag aflegde. Toen verklaarde u immers dat u van 06/08/2004 tot 2/10/2004 in het ziekenhuis verbleef waar u geboeid en constant bewaakt werd door een agent, op 02/10/2004 uiteindelijk uit het ziekenhuis kon vluchten waarop u tot aan uw vertrek uit uw land op 20 november 2004 schuilde (CGVS 1ste AA 31/01/2005, p. 16-17 en CGVS 1ste AA 01/3/2007 p. 22). Het feit dat u zich op 7 september 2004, toen u volgens uw verklaringen geboeid in het ziekenhuis lag, vrijwillig tot uw autoriteiten wendde om er een rijbewijs af te halen (dat u evenwel niet voorlegde in het kader van uw eerste asielaanvraag), tast de geloofwaardigheid van uw oorspronkelijke asielrelaas bijgevolg nog verder aan.

Verder moet worden opgemerkt dat u uw vrees om in geval van terugkeer naar uw land gearresteerd te worden omdat u geen paspoort hebt (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 18), niet aannemelijk hebt gemaakt. Ook dit zijn louter vermoedens die u niet staakt met objectieve elementen. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat u over een rijbewijs beschikt (cf. supra) dat geldig was tot september 2014. Aan de hand van dit document, dat u als identiteitsdocument voorlegde in het kader van een regularisatieaanvraag in België, kan u bij terugkeer uw identiteit aantonen bij de bevoegde paspoortdienst en kan verwacht worden dat u een nieuw paspoort kan bekomen, zeker gezien de verklaringen die u aflegde ten tijde van uw eerste asielaanvraag over de problemen die u met uw autoriteiten zou hebben gekend, ongeloofwaardig werden bevonden.

De enveloppes afkomstig van het militair commissariaat en de afdeling Binnenlandse Zaken tonen aan dat u correspondentie kreeg van deze instellingen, wat hier niet in vraag wordt gesteld. De enveloppe van uw moeder gericht aan uw advocate in België toont aan dat uw advocate in België een brief ontving van uw moeder, wat hier evenmin betwijfeld wordt.

Ook de door u in het kader van onderhavige asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. De brief en fax afkomstig van de ambassade van Belarus in België gericht aan een instelling voor slechthorenden in Luik toont aan dat u demarches ondernam of door anderen liet ondernemen om aan een paspoort te geraken. Hoewel uw naam in deze brieven niet wordt vermeld, toont uw bereidheid om een beroep te doen op uw autoriteiten om aan een geldig paspoort te komen nogmaals aan dat uw vrees ten aanzien van uw autoriteiten ongegrond is.

Zij ten slotte nog opgemerkt dat uw tweede asielaanvraag wel erg laattijdig is. U vreest in geval van terugkeer naar uw land te worden aangehouden omwille van de oproepingsbrieven die u kreeg en waar u niet op ingegaan was. Deze oproepingsbrieven dateren evenwel alle van de periode 2009 tot 2011. Niettemin wachtte u nog tot 22 september 2014 om een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Nu verklaarde u weliswaar dat u pas sinds februari 2014 via Skype contact hebt met uw ouders, die niet kunnen lezen, beiden doofstom zijn en u de oproepingsbrieven in verschillende zendingen opstuurden (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15). Afgezien van het feit dat uw uitleg als zou u, die sinds 2004 in België verblijft, tot februari 2014 geen contact hebben kunnen leggen met uw ouders maar weinig overtuigt, wachtte u sinds u van hen vernam dat de politie bij hen langskwam en naar u vroeg, nog steeds meer dan een half jaar alvorens uw tweede asielaanvraag in te dienen. Hierdoor wordt de ernst van de vrees die u verklaart te koesteren ten aanzien van uw autoriteiten nog verder aangetast.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroep verzoeker zich op een manifeste appreciatiefout en de schending van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 10, 15 en 39 van het Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (P.B. L 326, 13 december 2005), de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, het rechtsbeginsel van het recht op verdediging en de zorgvuldigheidsplicht.

In een eerste grief poneert verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een manifeste appreciatiefout maakt en de zorgvuldigheidsplicht alsook artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen miskent waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de door hem bijgebrachte nieuwe documenten niet de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. Verzoeker bevestigt dat hij zijn huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven zoals uiteengezet in

het kader van zijn eerste asielaanvraag, namelijk dat hij in geval van terugkeer vrees gearresteerd te worden omdat hij samen met een vriend een spandoek tegen Loekasjenko heeft opgehangen en hij benadrukt dat zijn problemen nog steeds actueel zijn. De thans door hem neergelegde nieuwe documenten, zijnde oproepingsbrieven en bijhorende enveloppes afkomstig van de OVD van Grodno, oproepingsbrieven van het militair commissariaat en bijhorende enveloppes, een originele brief dd. 24 maart 2008 en een fax dd. 5 oktober 2009 afkomstig van de ambassade van Belarus in België en een enveloppe van zijn moeder gericht aan zijn advocate in België, bevestigen zijn vrees, aldus verzoeker, die vervolgens een poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

In een tweede grief wijst verzoeker erop dat artikel 47 van het Handvest het recht op een doeltreffende voorziening in rechte garandeert, alsook dat eenieder de mogelijkheid heeft om zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Deze bepaling is van algemene toepassing (HvJ, 22 november 2012, C-277/11) en deze zaak voert het recht uit van de Unie, aldus verzoeker, die verduidelijkt dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet de omzetting vormen van het Europese recht en in het bijzonder van de Richtlijn 2005/85/EG, waarvan artikel 39 het recht garandeert op een doeltreffende voorziening in rechte, artikel 15 het recht op rechtsbijstand en vertegenwoordiging garandeert en artikel 10 a) het recht garandeert om te worden ingelicht over de procedure en over de rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien asielzoekers hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Verzoeker benadrukt dat het respect van het recht op verdediging raakt aan de openbare orde en hij stelt dat hij in het licht van de gehele procedure niet heeft genoten van een doeltreffende voorziening in rechte. Hij verduidelijkt dat hij in strijd met de artikelen 3 en 13 EVRM zijn vrees voor mishandeling niet kon verdedigen. Hij werd immers door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord zonder de bijstand van een advocaat en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft geen streng onderzoek uitgevoerd van 'de grondigheid van de nieuwe elementen overgelegd'.

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt verzoekers aanvraag 9bis dd. 15 september 2009 en de beslissing inzake deze aanvraag dd. 16 juni 2011 gevoegd.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De in het middel aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 57/6 van de vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3. In zoverre verzoeker verwijst naar artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en hij aanvoert dat hij in strijd met de artikelen 3 en 13 EVRM zijn vrees voor mishandeling niet kon verdedigen vermits hij door de Dienst Vreemdelingenzaken werd gehoord zonder de bijstand van een advocaat, wijst de Raad erop dat artikel 13 EVRM het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt en artikel 47 van het Handvest het recht op een doeltreffende voorziening in rechte alsook het recht op een onpartijdig gerecht omvat. De Raad benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 EVRM. Er kan overigens niet worden ingezien hoe de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op de verklaringen die verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom hij deze elementen niet eerder kon aanbrengen. Bovendien blijkt uit de 'Verklaring meervoudige asielaanvraag' dat verzoeker de kans heeft gekregen om alle door hem voorgelegde documenten toe te lichten.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te

vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag (CG nr. 0419952Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. In 's Raads arrest nr. 3128 van 25 oktober 2007 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

"(...) 2.1. Over de hoedanigheid van vluchteling

(...) De Raad wijst erop dat hij inzake asielzaken beschikt over de volle rechtsmacht waarbij zijn bevoegdheid verder reikt dan een loutere wettigheidstoetsing. Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling, aan de hand van alle elementen van het dossier en na het horen van verzoeker, herneemt hij de zaak volledig.

(...) De Raad stelt vast dat verzoeker zelfs geen enkel begin van bewijs bijbrengt betreffende het door hem voorgehouden relaas van de feiten en evenmin betreffende zijn identiteit.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal van 1 maart 2007 duidelijk stelt zich te hebben willen aansluiten bij de politieke oppositiepartij BNF, wat in zijn hoofd een uitgesproken politieke interesse laat vermoeden. Bovendien duidt het weghalen van de vlag van president Loekashenko en de vervanging ervan door een compromitterend spandoek samen met zijn vriend, die lid is van het BNF, ontegensprekelijk op een duidelijk politiek engagement. Verzoeker steunt zijn asielaanvraag op politieke gronden. Van hem mag derhalve worden verwacht een minimale kennis te bezitten van het politieke landschap in zijn land van herkomst. Uit het verslag van het verhoor op het Commissariaat-generaal van 1 maart 2007, zoals weergegeven in de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing, blijkt dat verzoeker op de meest elementaire vragen dienaangaande hetzij het antwoord schuldig blijft, hetzij de vraag foutief beantwoordt. Dergelijke flagrante fouten en onwetendheden betreffende het wezen van verzoekers voorgehouden relaas van de feiten, meer in het bijzonder zijn politiek engagement, verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten.

In acht genomen wat voorafgaat kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, worden vastgesteld.

2. 2. Over de subsidiaire beschermingsstatus

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Verzoeker steunt zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op hetzelfde relaas als voorgehouden in zijn asielaanvraag dat door de Raad om voormelde redenen als volstrekt ongeloofwaardig wordt aanzien. Het is nochtans duidelijk dat iedere vorm van internationale bescherming, dus ook voor subsidiaire bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist.

Verzoeker voert verder aan dat in het verlengde van zijn gezocht worden omwille van zijn politieke engagement de Wit-Russische autoriteiten valselyk beweren drugs in zijn huis te hebben gevonden in het kader waarvan een rechtszaak tegen hem werd aangespannen. De Raad merkt op dat ook deze door verzoeker voorgehouden rechtszaak duidelijk een accessorium is van diens initieel asielrelaas dat als niet geloofwaardig wordt beschouwd. Daarenboven slaagt verzoeker er niet in ook wat deze rechtszaak betreft enig begin van bewijs bij te brengen.

Verzoeker brengt geen andere elementen bij die bij een terugkeer naar Wit-Rusland wijzen op een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In acht genomen wat voorafgaat kan in hoofde van de verzoeker in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet geen subsidiaire bescherming worden toegekend."

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegd.

2.5.2. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: een oproepingsbrief en bijhorende enveloppe afkomstig van de OVD van Grodno waarbij hij wordt verzocht zich te melden op 5 augustus 2009, een oproepingsbrief en bijhorende enveloppe van de OVD van de Leninwijk van Grodno waarbij hij wordt verzocht zich te melden op 8 oktober 2009 evenals op een datum ergens tussen 28 oktober en 2 november 2011, oproepingsbrieven van het militair commissariaat waarbij hij verzocht wordt zich te melden op 25 december 2010 en 9 februari 2011, evenals de bijhorende enveloppes, een originele brief dd. 24 maart 2008 evenals een fax dd. 5 oktober 2009 afkomstig van de ambassade van Belarus in België gericht aan de "Service social d'accompagnement et d'interprétation destiné aux sourds et malentendants" in Luik en een enveloppe van zijn moeder gericht aan zijn advocate in België.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.5.3. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing vermogen verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven.

2.5.3.1. Met betrekking tot de door verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen en de door hem ter staving van zijn asielmotieven voorgelegde convocaties, wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht opgemerkt als volgt: *"(...) Uit uw administratieve dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op de asielmotieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag uiteen hebt gezet. U verklaart weliswaar nog steeds de autoriteiten in uw land te vrezen, die u via convocaties oproepen, maar geeft duidelijk aan niet te weten waarom u door de OVD en het militair commissariaat werd opgeroepen (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15), waardoor u niet in staat bent aan te tonen dat er een verband zou bestaan tussen de door u voorgelegde oproepingsbrieven en het door u in het kader van uw eerste asielaanvraag aangehaalde asielrelaas.*

Integendeel, uit de door u voorgelegde convocaties blijkt volgens het CGVS dat zij geen verband hebben met uw eerder aangehaald relaas of met uw vermeend politiek profiel. Dit moet niet alleen afgeleid worden uit het feit dat u pas vanaf 2009 brieven kreeg, maar ook uit de inhoud blijkt geen band met enig vervolgingsmotief. Uit de convocaties afkomstig van het militair commissariaat blijkt enkel dat u er wordt opgeroepen om uw gegevens te updaten. Zo staat in de oproeping waarbij u verzocht wordt zich te melden op 25/12/2010 letterlijk dat u er verwacht wordt om registratiegegevens te verduidelijken. In de oproeping waarbij u verzocht wordt zich te melden op 9 februari 2011 staat dat u zich met een hele reeks administratieve en medische documenten moet melden om ingeschreven te worden bij een militaire afdeling. Uit de oproepingsbrieven afkomstig van de OVD (afdeling Binnenlandse Zaken) blijkt dan weer enkel dat u er zich moet melden met het oog op het laten afnemen van uw vingerafdrukken. Uit deze documenten blijkt nergens dat u in geval van terugkeer vervolging te vrezen heeft of het lijden van ernstige schade.

Het feit dat u verklaart vervolging te vrezen, louter omdat u niet bent ingegaan op de voormelde convocaties, is slechts een vermoeden vanwege uw ouders. U maakt dit niet aannemelijk op basis van objectieve elementen."

Verzoeker brengt hier tegen in als volgt: *"(...) Het is ongewoon dat het militair commissariaat zijn gegevens wil controleren maar, het is nog ongebruikelijker dat de verzoeker zich bij het militair departement moet inschrijven. De verzoeker was 38-39 jaar oud toen de oproepingen werden gestuurd. Bovendien is hij doofstom. Hij kan niet een militair dienst vervullen. Het is onbegrijpelijk dat hij zich aan bij het militair departement moet melden. De verzoeker heeft daarom alle redenen om te vrezen voor de autoriteiten. (...)" en "Meneer heeft twee oproepingsbrieven neergelegd, waarin hij gevraagd wordt te verschijnen om zijn vingerafdrukken te laten nemen. Het wordt onmogelijk te weten waarom precies is hij bij de politie ontboden.*

In zijn eerste asielaanvraag, heeft meneer uitgelegd dat hij werd gearresteerd door de politie omwille van het ophangen van een anti Lukashenko spandoek. Hij werd meer dan een maand opgesloten en mishandeld. Daarna is hij meer dan een maand in een ziekenhuis gebleven met een agent voor de deur. Hij heeft kunnen vluchten.

Zijn problemen zijn steeds nog actueel. De politie is meerdere malen gekomen naar het huis van zijn ouders om hem uit te halen. Indien de autoriteiten hem vinden riskeert hij opnieuw vervolging.

De oproepingsbrieven moeten in combinatie gelezen worden: als de oproepingsbrieven geen precies motief bevat, uitlegt de verklaring van Meneer de actuele situatie: de problemen zijn nog steeds niet opgelost. Op dit moment, wordt verzoeker duidelijk gezocht door de autoriteiten. (...)"

Met deze argumentatie komt verzoeker evenwel niet verder dan het louter tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, het uiten van blote beweringen en vermoedens van zijnentwege, het herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het poneren van een vrees voor vervolging, wat geen dienstig verweer vormt en waarmee hij aldus niet vermag hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Verzoeker geeft in voorliggend verzoekschrift overigens geen valabele verklaring voor het gegeven dat hij pas vanaf 2009 convocaties zou hebben gekregen voor feiten die zich in 2004 zouden hebben voorgedaan. Dat hij pas na vijf jaar zou worden gevisieerd omwille van zijn vermeend politiek profiel en omdat hij een spandoek met een leuze tegen Loekasjenko zou hebben opgehangen, kan naar het oordeel van de Raad niet in

redelijkheid worden aangenomen. Daar aldus noch uit het tijdstip van verzending van de convocaties, noch uit de inhoud ervan een band blijkt met enig vervolgingsmotief oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat uit deze documenten nergens blijkt dat verzoeker in geval van terugkeer vervolging of het lijden van ernstige schade te vrezen heeft.

2.5.3.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vervolgt: *“Verder moet worden opgemerkt dat u uw vrees om in geval van terugkeer naar uw land gearresteerd te worden omdat u geen paspoort hebt (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 18), niet aannemelijk hebt gemaakt. Ook dit zijn louter vermoedens die u niet staft met objectieve elementen. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat u over een rijbewijs beschikt (cf. supra) dat geldig was tot september 2014. Aan de hand van dit document, dat u als identiteitsdocument voorlegde in het kader van een regularisatieaanvraag in België, kan u bij terugkeer uw identiteit aantonen bij de bevoegde paspoortdienst en kan verwacht worden dat u een nieuw paspoort kan bekomen, zeker gezien de verklaringen die u aflegde ten tijde van uw eerste asielaanvraag over de problemen die u met uw autoriteiten zou hebben gekend, ongeloofwaardig werden bevonden.”* Verzoeker laat dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing ongemoeid zodat dit motief onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

2.5.3.3. Ook de overige door verzoeker thans bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas kunnen herstellen, integendeel.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt in dit verband vooreerst terecht op dat de enveloppes afkomstig van het militair commissariaat en de afdeling Binnenlandse Zaken aantonen dat verzoeker correspondentie kreeg van deze instellingen, wat niet in vraag wordt gesteld, en dat de enveloppe van zijn moeder gericht aan zijn advocate in België aantoont dat zijn advocate in België een brief ontving van zijn moeder, wat evenmin betwijfeld wordt. Verzoeker betwist deze overwegingen niet zodat deze door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Voorts wordt in de bestreden beslissing vastgesteld als volgt: *“Daarnaast moet worden benadrukt dat uw administratieve dossier een document bevat dat de in het kader van uw eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas nog versterkt. Zo legde uw advocate in het kader van een aanvraag 9 bis als identiteitsdocument een kopie voor van uw Belarusisch rijbewijs, dat u uitgereikt werd op 07/09/2004. Dit strookt echter niet met de verklaringen die u tijdens uw eerste asielaanvraag aflegde. Toen verklaarde u immers dat u van 06/08/2004 tot 2/10/2004 in het ziekenhuis verbleef waar u geboeid en constant bewaakt werd door een agent, op 02/10/2004 uiteindelijk uit het ziekenhuis kon vluchten waarop u tot aan uw vertrek uit uw land op 20 november 2004 schulde (CGVS 1ste AA 31/01/2005, p. 16-17 en CGVS 1ste AA 01/3/2007 p. 22). Het feit dat u zich op 7 september 2004, toen u volgens uw verklaringen geboeid in het ziekenhuis lag, vrijwillig tot uw autoriteiten wendde om er een rijbewijs af te halen (dat u evenwel niet voorlegde in het kader van uw eerste asielaanvraag), tast de geloofwaardigheid van uw oorspronkelijke asielrelaas bijgevolg nog verder aan.”* Verzoeker volhardt in zijn eerder afgelegde verklaringen omtrent zijn verblijf in het ziekenhuis en stelt dat zijn vader zijn rijbewijs heeft hernieuwd. Dat de Belarusische autoriteiten aan verzoeker een nieuw rijbewijs zouden hebben afgeleverd dat hij niet persoonlijk heeft aangevraagd en zonder dat hij hiertoe zelf enig document heeft ondertekend, kan naar het oordeel van de Raad echter allerminst plausibel worden geacht en verzoeker brengt evenmin concrete, objectieve informatie bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

Wat betreft de brief en fax afkomstig van de ambassade van Belarus in België gericht aan een instelling voor slechthorenden in Luik, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat deze stukken aantonen dat verzoeker demarches ondernam of door anderen liet ondernemen om aan een paspoort te geraken en dat zijn bereidheid om een beroep te doen op zijn autoriteiten om aan een geldig paspoort te komen nogmaals aantoont dat zijn vrees ten aanzien van zijn autoriteiten ongegrond is. Verzoekers verweer dat de vraag om informatie door een medewerkster van “Service social d'accompagnement et d'interprétation destiné aux Sourds et Malentendants” aan de ambassade van Belarus in België niet tot doel had een paspoort te bekomen doch wel om een bewijs te bekomen dat hij in de onmogelijkheid is om in België een geldig identiteitsdocument te verwerven, bewijs dat nodig was voor het indienen van zijn aanvraag 9bis, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dit klemt des te meer daar in verzoekers aanvraag 9bis tot twee maal toe uitdrukkelijk wordt gesteld dat hij de nodige demarches heeft ondernomen om bij de ambassade van Belarus te Brussel een identiteitskaart of paspoort te bekomen.

In zoverre verzoeker laakt dat hij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet werd ondervraagd aangaande zijn rijbewijs en omtrent de demarches die werden ondernomen om via de ambassade van Belarus in België een paspoort te bekomen, dient het volgende te worden benadrukt.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat buiten twiifel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, "De Belgische asielpprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", *T. Vreemd.* 2009, 20).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *“In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.”* Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet in overweging nemen van een tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Zoals blijkt uit wat voorafgaat, kan verzoekers uiteenzetting in het verzoekschrift aangaande zijn rijbewijs en omtrent de demarches die werden ondernomen om via de ambassade van Belarus in België een paspoort te bekomen allerm minst overtuigen. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat hij geen valabele elementen bijbrengt die hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag.

2.5.3.4. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de vaststellingen en overwegingen betreffende de laattijdigheid van zijn tweede asielaanvraag. Ook dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing blijft derhalve staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.5.3.5. Waar verzoeker nog artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen citeert en meent dat de commissaris-generaal dit artikel niet correct heeft toegepast, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het KB van 11 juli 2003 gewijzigd werd door het KB tot regeling van de werking van en

de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2010. Het nieuwe artikel 27 heeft dezelfde strekking en luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren."

Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt niet aangetoond door de loutere stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit artikel heeft miskend.

2.5.3.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.6. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede gelet op het geheel van wat voorafgaat, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *"Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen

elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizendvijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M.-C. GOETHALS